NN 90/2018 (10.10.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-146/18-6 od 12. rujna 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1762

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i mr. sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koji zastupa opunomoćenica Irena Brezovečki dipl. iur., protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9., klasa: UP/I-344-03/15-11/596, urbroj: 376-10-18-12 od 12. ožujka 2018., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Budinščina, koju zastupa odvjetnik Vjekoslav Rimac, Vinkovci, Gundulićeva 11a, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanje naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 12. rujna 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/596, urbroj: 376-10-18-12 od 12. ožujka 2018.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na nekretninama pobliže navedenim u izreci tog rješenja koje se nalaze u k.o. Budinščina, k.o. Gotalovec i k.o. Zajezda. Pod točkom II. izreke naprijed navedenog rješenja utvrđeno je što čini EKI i drugu povezanu opremu te je pod točkom III. izreke tužitelj obvezan zainteresiranoj osobi plaćati visinu naknade za pravo puta u iznosu od 4.577,99 kn počevši od 22. prosinca 2015.

Tužitelj u tužbi navodi da tuženik tvrdi da mu se Općina Budinšćina dana 22. prosinca 2015., obratila, sukladno odredbi članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama te u smislu odredbe članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja tog upravnog postupka odnosno starog Pravilnika. Ističe da je nakon što je zaprimio zaključak HAKOM-a udovoljio traženju istog te dostavio potrebnu dokumentaciju. Međutim, obveza na plaćanje naknade za pravo puta izračunata je za razdoblje od zaprimanja zahtjeva Općine. Smatra da je bilo potrebno nedvojbeno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva Općine u smislu odredbe članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku na koju odredbu upućuje. Navodi da sukladno članku 5. stavku 2. Pravilnika, zahtjev Općine već na samom početku postupka mora sadržavati podatke o podnositelju zahtjeva, operatoru za kojeg se pretpostavlja da je infrastrukturni operator i o nekretninama i/ili području za koje se podnosi, a što zahtjev nije sadržavao pa kako je tuženik u obrazloženju zaključka naveo kako je tek dana 17. veljače 2017., zaprimio zahtjev Općine za nadležnim postupanjem tuženika to se nije mogla računati obveza plaćanja naknade s datumom 22. prosinca 2015., već tek po zaprimanju zahtjeva od 17. veljače 2017. Predlaže da se osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je datum zaprimanja zahtjeva 22. prosinca 2015., od kojeg datuma je tužitelju, po mišljenju tuženika, pravilno utvrđena obveza plaćanja predmetne naknade, a sve sukladno odredbi članka 28. stavka 6. ZEK-a. U prilog tome poziva se na praksu ovog Suda izraženu u presudi, poslovni broj: UsII-303/17 od 25. siječnja 2018. u kojem je Sud već zauzeo stajalište prema kojem je tuženik obvezan platiti naknadu od dana kad je Općina podnijela zahtjev, čemu je ovdje udovoljeno. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana, nije dostavila Sudu odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.